

René Jean Jensen
Katja Bjørn

af Indsovningsbogen

Sommerfuglen fløj hurtigere end jeg havde forestillet mig. Og lavvandet var lavere. Ålekvaiberne mindre. Bag og over os stod en lærke og forsøgte at lyde som mindst to. Vindmøllerne var til gengæld fuldkommen efter bogen. Hvor humorforladt en opgave at skulle falde i søvn. I miniature-kirken så vi en ormædt Jomfru Maria med forslået ansigt, forskubbet næse, gennembokset. Jesus torturoffer, armløs, hængende på korset i rygsøm. Ryler minder mig altid om litteratur, og det, at jeg ikke ved hvad ryler er. Strandko så længe på os med indisk ynde. Søvn som noget uventet på langs? Om morgenen planlagde jeg at slå mig selv på kinden ved en officiel lejlighed. Om aftenen havde der ingen lejlighed været, åbenbart.

Okay, jeg erkender mit tyveri, men benægter det ulovlige i det. Dråber fra springvandet ramte os, vi lå i jordhøjde. Duften fra et vaskeri. Pigesindet er let og vindes ved småting, jeg er en pige. Jeg lå i øvrigt og lavede en rynke. Middag med en græshoppe. Middag med en kogle. Middag med 100 indvendinger. "Andre mennesker" luller mig i søvn, den vuggevise "folk" er. Min hjerne er blevet mindre, den får længere og længere ud til kraniet. Byen mit pandebånd. Min knirkende ryg. Jeg var det alligatoren skulle tortureres til at indrømme, til at komme ud med. Jeg så inkvisitoren ud gennem dens tandsæt, et takket elliptisk udsyn. Mærkede dens hjerte i en blodpose mod min ryg. Du var til bryllup imens, guldbestik. Min mor råder mig til at stå på hovedet for at fremtvinge et smil. Jeg fødte i nat en ugle og har siden gået stille med dørene. Den brast ud af mig. Nu sidder den på sin pind og vil ikke tørre. Nipper til hvad jeg vil tro er moderkagen. Faderkagen, rettede en gæst, som let kunne være dig. Den ugle er jo fuld af svulster, sagde gæsten. Du bør skille dig af med den, den er dødssyg. Men man skiller sig ikke af med en nyfødt ugle af ens eget kød og blod, sådan er dét bare, færdig, slut og trommesolo.